

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **S. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2023 r.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 286/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt II K 209/19,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 26 maja 2022 r., w sprawie II K 209/19, skazał m.in. S. K. za przestępstwo z art. 298 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz za ciąg tak samo kwalifikowanych przestępstw w zw. z art. 91 § 1 k.k. na łączną karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 maja 2023 r., w sprawie II AKa 286/22, po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego zmienił zaskarżony wyrok odnośnie S. K. tylko w zakresie ustalenia początkowego terminu jego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Kasację od tej części wyroku Sądu II instancji, która dotyczyła S. K., wniósł jego obrońca. W odniesieniu do skazanego zaskarżył ten wyrok w całości i zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego.

Obrońca wniósł równocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji, nie podnosząc wprost powodów, które ten wniosek by uzasadniały.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jej zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych

orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]